

TUNA SERİM

MASUM CİNAYETLER

DESTEK YAYINLARI: 1569
EDEBİYAT: 458

TUNA SERİM / MASUM CİNAYETLER

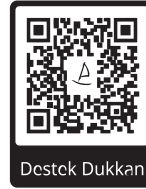
Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumaliođlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Editör: Ayşe Engez
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Melike Dođan
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Mart 2022
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-573-9

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul
Tel. (0) 212 613 30 06

TUNA
SERİM

MASUM CİNAYETLER

YAZAR HAKKINDA

Hukuk eğitimi gördü. Gazeteci, televizyoncu, radyocu, yazar. Gazeteciliğe, *Tercüman* gazetesinde başladı. Daha sonra *Tercüman İnci* ekini çıkardı, burada önce muhabir, ardından da yazışleri müdürü olarak görev aldı. 1974 yılında Metin Erksan'ın TRT için çektiği Ahmet Hamdi Tanpınar'ın eserinden uyarlanan *Geçmiş Zaman Elbiseleri* filminin senaryosunu yazdı. 1981 yılında genel yayın yönetmeni olarak *Hayat* dergisini çıkardı, aynı yıl *Ses* dergisinin genel yayın yönetmenliğini ve *Hayat Resimli Roman*'ın editörlüğünü üstlendi. 1986'da Karacan Yayınları'na geçip *Kadın*, *THY Magazin* ve *Pop Bravo*'nun genel yayın yönetmenliğini yaptı. 1992'de televizyona transfer olup Kanal 6'da Türk televizyonlarındaki ilk tartışma programı "Stüdyoda Buluşalım"ı hazırlayıp sundu. Kanal D'nin açıldığı yıl "Canlan Biraz" adlı kadın magazin programını hazırladı. 1995 yılında Nedim Saban'la birlikte Kanal D'de "Tartışma Büyüyor" programını hazırladı ve sundu. 1996'da Kanal D'de "Açık Kapılar" tartışma programını hazırladı ve sundu. 1997-2008 yılları arasında İstanbul FM ve Radyo 34'te dört değişik program sundu. 1997'de Show TV'de "Kadının Sesi" programını hazırlayıp sundu. 1997-99 yılları arasında Kanal 9'da bire bir program "Açık Görüş", toplu tartışma "Medyametre" ve "Stüdyoda Buluşalım" programlarını hazırladı ve sundu. 2001-2002 yılları arasında Medical Channel'da "Yaşamda Kalite" ve "Cerrah Çelebi'nin Anıları" programlarını hazırlayıp sundu.

- 2001'de *Medya Karıncaları*
2002'de *Beni Terk Etti*
2004'te *Tek Bacaklı Kızıl Balerin*
2005'te *İki Kişilik Aşk Olmaz*
2007'de *Söyleyemediğim Tek Şey*
2010'da *İhanet Geliyorum Der mi?*
2011'de *Bencil Kadınlar Maço Sever*
2012'de *Kalbimin Kızıl Saçlı Bacısı-Piraye*
2013'te *Bir Yalnız Adam-Naciye Sultan-Enver Paşa ve Dehşet
Dolu Bir Yüzyıl*
2014'te *Feride*
2015'te *Cenneti Tanrı Yarattı Cehennemi İnsanlar-Cem Sultan*
2016'da *Zübeyde Hanım ve Oğlu*
2018'de *Aşktan da Üstün*
2019'da *Nâzım'ı Öldürmek* ve *Cem Sultan* adlı kitapları yazdı.
2019'da *Nâzım'ı Öldürmek* tiyatroya uyarlandı.
2020'de *Yok Etme Planı* adlı kitabı yazdı.
2021'de *Kahraman Şehit ve Hain* romanını yazdı.
Kültür Bakanlığı için yazdığı "Gökdelen İnsanları" senar-
yosuyla ödül kazandı.

TEŐEKKÜR

Bu kitap nasıl yazıldı? Üç kişinin katkısıyla:

Biri GÜL DURAN.

İlk editörüm. Töreyle ilgili bir kitap yazmamı istedi. Çok ısrarcıydı. 2012 yılından itibaren yaz dedi, başkalarıyla çalışsam da o kitabı yazmamı gönülden istiyordu. Katkısı çok oldu.

Ve iki doktor, ikisi de çok saygın. Biri PROF. DR. MEHMET ÇAKIR, diğeri DR. İSMAİL SAYIM. Gözlerimden ve görmekten umudumu kestiğim bir dönemde, yaptıkları ameliyatla yaşamla bağımı pekiştirdiler, yeniden görmemi sağladılar ve bu kitap onların sayesinde yazıldı ve yayımlandı.

Üçüne de gönülden teşekkürler.

Bir daha aynı insan olmayacak, olamayacak.

Kanın akışını izledi, döşemeyi kırmızıya boyadığını gördü, öyle bir an ki kirlenme korkusu yok, öyle bir leke ki bir daha çıkmaz. Kızıl rengin bu kadar güçlü ve büyüleyici olduğunu bilmiyordu.

Kızıl, şeytanın rengi.

Aynı zamanda insanın...

Şeytana kötü deniyor, ya ona benzemeye çalışan insana?

İnsan kanla can bulup, kanla can veriyor. Babalar oğullarına aynı kandan diye tapıyor, analar kızlarını öldürmeleri için oğullarını kanla temizliğe yolluyorlar.

Kan başrolde.

Kanın anası şeytan, kan kaynayınca dünya altüst oluyor.

Şeytanın efendiliğini kabullenebilir, sonra bırakacak, onun yönetiminde kalmayacak, kim yönetirse can yakıyor.

Yüreği duruldu, daha sakin, daha güçlü, çünkü öldürüyor, ölüm tanrısal; cinayet işleyenler tanrıçılık oynamak için mi can alıyorlar?

Kötülük önce masumiyeti öldürüyor; masumiyet güçsüz, korunmasız. Kötülüğün asıl kurbanı masumiyet.

Bıçakla yaklaştığında adamın yüzünde şaşkınlık vardı, en çok buna şaşıtı. Eski katil, yeni kurban nasıl şaşırmasın, biri yaklaşmaya cesaret ediyor, oysa ölüm onun silahı, onun malı, onun kölesi.

Korkmayan, dünyanın kendi çevresinde döndüğünü sanan adam şaşıyor.

Cinayet sırasında sessiz bir korkuyu haykıran bakışları sevdi; şaşkınlığın korkuya dönüşünü, korkudan dehşete geçişini ve yalvarışı. Adam titrerken, kendini onun yerine koydu, artık o da bir bey, o da saygın, çünkü can yakanın, can alanın karşısında ilikleniyor ceketler. Bu kadar yıl kimsenin kılına dokunmadı, kimseye kötü söz söylemedi, kimsenin kalbini kırmadı, o zaman saygıdeğer değildi, şimdi elinde bıçağıyla can alırken yükselmiş durumda; çünkü acımasız...

Yalvarıyor adam; daha da yalvaracaklar.

Saygının temeli korku...

Öfkenin temeli korku...

Öfkelendiğinde korkuyu hisseder, burnuna çirkin kokular gelirdi. Kan akarken koku gelmiyor. Çiçekler bile kokmuyor, kötülüğün kokusu yok, bu yüzden acıyı daha derin hissediyor, derin ve mutluluk verici... Çocukluğunda tatmıştı mutluluğu, bayram sabahlarında, bir erkeğin gülüşünde, bir kadının parlayan gözlerinde, bir bakışın içine gizlenen beğenide... Sonra mutluluğu unuttu, bir canı alana kadar.

Eskiden şeffaftı, görünmezdi, kurban yüzüne bakmamıştı, ama ölürken farkına vardı.

Bir güç savaşı, adam güçlüyken herkes yalvarıyordu, şimdi güçlü olan elinde bıçak tutan, saplayan... Güç dediğin bir demir parçası, acımasızlık...

Gücü öldürdü, yenilmez olanı yendi, kurban can verirken gözlerinin içine baktı, uçuşu gördü, ruh değildi giden, kötülük-tü, uçuyordu, duman gibi, kapkara. Yüreği rahatladı, kötülük artık can yakmayacak.

Aklına takılan tek şey, adamın acı çekip çekmediği.

Korktu, tamam...

Pişmanlık duydu, onu da gözlerinden okudu, oysa pişman olacağını hiç düşünmemişti.

Korku çok şeyin ilacı...

Acı çekti mi?

Bundan şüpheli.

Ölüm çabuk geldi, yaşamı gözlerinin önünden geçmedi. Bu kadar sürede acı duyulmaz, acı sindire sindire yaşanmalı.

Yüreğinde pişmanlık var.

Acı çekmeliydi; hesaplayamadı, bıçak değdiği anda acı gelir, ölümün parçasıdır diye düşündü; adamınki acısız bir ölüm. Şansı var, zaten hep öyleydi.

Bundan böyle planlarını iyi yapıp, acı çekmelerini sağlayacak.

Beyaz çarşafı, beyaz gömleği kan çukuruna çeviren akışı izliyor, kan durmuyor. Bir insanda bu kadar kan... Kendi ölse bir avuç kanı akar, bununki sınırsız. Boğazından gelen kan köpürüyor. Gitmesi gerek. Adımları geri geri giderken adama bakıyor, bir daha göremeyeceği görüntüye, kanla bezenmiş yatak örtülerine. Köşk sessiz, uykuda, çit çıkmamalı, çıkartırsa, yakalanır, yakalanınca diğerleri yaşama sarılacak! Onları da cehenneme yollamalı, korku yetmeyecek, acı çektirmeli. Artık can almayı biliyor, bunu kullanacak.

Cehennemin postacısı, işi bu...

Cehennemin postacısı sözcüğü beyninde dönüyor. İsim mutlu etmiyor, zaten mutlu olmayı istemiyor. Güç mutluluktan öte, insanlar mutlu olmaya değil, güçlü olmaya çalışıyorlar. Mutluluk fakirlerin rüyası; tepedekiler, acı çektirenler güç istiyor; mutluluk kısa, güç sürekli, o da güçlüler arasına katıldı, artık başı dik, bakanlar gücü sezmeseler de yüreği gücün kanatlarında, üstelik korkmuyor.

Kapıdan çıktığında ortalıkta kimse yok, rahat, ama rahatlık tuzak. İlk kapının ardında bir çığlık patlıyor; buldular, adam odasına çocuk yaşındaki kızları alır, bağırarak ırzına geçerken kimse duymazdı! Şimdi anında... Sessizce merdivenleri iniyor, başı önünde, oradan oraya yürüyor, odalar boşalmış, herkes telaş içinde, öyle telaşlılar ki onu görmüyorlar, akılları ölümde,

onlar ölümün peşinde koşarken, ölüm koridorunda yürüyor. Kimseyle göz göze gelmemeye çalışıyor, birine baksa, gözlerinden okuyacak.

Kadın çığlıkları geliyor kulağına, ölenin canını yaktıkları sel gibi gözyaşı döküyorlar, az çekenler az ağlıyor. Damat bağırarak ağlıyor. Utanmadan, çocuklar gibi, sıkılmadan... Sesi köşkün içinde, her yanda... Geçen hafta adam onu dövmüştü, korumalar kollarından tutmuş, o tekmelemişti.

Herkese merdivenden düştüğünü söylemiş!

Dayaktan iki gün sonra yüzü gözü bantlar içinde davete katıldı, utanmadı, çünkü evlenirken istediği gücü, zengin adamın damadı olmak, ölümünden sonra paralarından alabildiği kadarını almak, bu yüzden ezilmeye, dayak yemeye, yalan söylemeye hazır.

Damadın suçu bir kadınla ilişkiye girmek, aslında adamın bu tür şeylerle sorunu yok ama damat onun kızını aldattı, kız da önemli değil, kayınpederini aldattı! O zaman bedelini ödeyecek!

Şimdi bedel ödeten kendisi, güç onun elinde. Damat ağlıyor, belki ağlamıyor da gülüyor, bu kadar şiddetli ağladığına göre kahkaha atıyor olmasın, haykırışlar kahkahanın üstünü örtmesin?

Kendini kahraman sayıyor, kimsenin tanımadığı bir kahraman.

Gururlanmıyor, kahramanlık neden gururlandırır? Yaşamak nasıl doğalsa, kahramanlık da öyle... Ne madalyaya ihtiyacı var ne alkışlara. Yürek bilirse gerisi anlamsız...

Alkışsız bir kahraman...

Dikkat çekmeyen, şüpheleri üzerine almayan bir katil...

Başkalarının bilmediklerini biliyor, görmediklerini görüyor. Yaşadıkları gözlerinden geçiyor.

Kanın kokusunu şimdi alıyor, her şey bittikten sonra. Kesilen hayvanların kokusuna benzemese de aynılık, benzerlik

korkuda, koyunların gözlerinde aynı korkuyu gördü, bir koyun ve koskoca Dağ Bey... Adı bile büyük, ama dağı aştı, kendi o kadar küçük ki Dağ onun farkına varmadı, bir son nefeste, o kadar. Tanıdı mı, gözlerindeki korkuda tanımayı gördü, yetmedi. Bıçak bir elinde, gırtlığı diğer elin baskısında, her şeyi hatırlasın istedi. O görkemli düğünü, insanların karşısında ezilip büzülmelerini, emirlerinin yasalardan keskin olduğunu... İnsan ölürken yaşamı gözlerinin önünden film gibi akarmış; ona fırsat tanıdı, yaşadıklarını hatırlasın ki kaybettiklerinin büyüklüğünü anlatsın diye bekledi. Ardından bıçak adamın boynundaki damarın üstüne dayandı. Öleceğini hissetti, titremeyi bile unuttu, gözleriyle yalvarıyor, ses çıkarırsa bıçağın damarı keseceğini biliyordu. Susarsa bıçak duracak mı; durmadı, bıçağın ince sivri ucunu soktu damara, bir doktor gibi, kan fışkırınca damarı kesti. En şaşırtanı damarın bıçağa direnmesi, o kadar mı sağlam damarlar? Canın gözlerden uçup gitmesi yüreğinin temposunu artırdı, adam ölürken kalbi gümbürtüyle vuruyordu, öyle bir vuruş ki koca köşkten duyulacağını sandı, yine de korkmadı. Korkmak değil, anlamak, en başta kendini, ne olduğunu... İlk seferinde tutkunu oldu öldürmenin, ölümlerin ardından yüreği sızlarken şimdi hissettikleri... Korkmadığı gibi utanmıyor, neden utansın, güç utandırır mı?

Odadan çıkar çıkmaz çığlık patladı, bu kadar mı çabuk, oysa aklında ölümün yerleştiği binada dolaşmak var, bir dahakinde buna dikkat etmeli, en az bir gece ölüm odasında kalmalı.

Tiz-çirkin çığıktan sonra sesler, ayak sesleri, ahşap merdivenlerin gıcirtısı, anlaşılması zor konuşmalar, hıçkırıklar, haykırışlar ve polise edilen telefon. Polis ölüyü diriltemez; o zaman nedir aceleleri?

Odaya girenler, çıkanlar, kimi susmuş, ses çıkmıyor ağzından, bir kısmı da hiç durmadan konuşuyor, birileri ambulans istiyor, bir diğeri hastaneyi arıyor.

Siren sesleri, önce iki ambulans dayanıyor kapıya, ardından polis arabalarının sesleri, ambulans gelince her kafadan bir ses çıkıyor, yol gösterirlerse kurtuluş varmış gibi. Polis gelince hepsi sustu, eve suskunluk egemen. Suskunluk korkudan, korkuyorlar, onları ürküten birilerinin ağzından yersiz bir söz kaçarsa, polis şüphelenirse...

Ölenin sesi kesildi, yaşarken en çok onun sesi duyulurdu, şimdi sessiz, gücünü kaybetti, güç yaşam olmalı, ölenin ilk kaybettiği gücü, onun bunun eline kaldı.

Aklında yeni cinayetler var, ölecekler şimdiden kabarık bir liste oluşturuyor, bu bitti, ya diğerleri, onlar nasıl gerçekleşecek? Ya yakalanırsa?

Korkmuyor, titremiyor, öyle çok korktu ki korkuyu yitirdi, yaşamından eksilenlerin sonuncusu korku, bu eksiği öldürerek kapatacak.

Adamın öleceği andaki hıçkırığı geliyor aklına; konuşmadı, tek söz etmedi ama hıçkırdı, o anda mutluluğun zirvesine ulaşmıştı, Şimdi de mutlu ama bir hıçkırık boğazına takılıyor. Birileri ağladığını düşünüyor, böylesi iyi, taklit etmeden, başkasına uymadan, oyun oynamadan... Kendiyle gurur duyuyor. Gurur garip geliyor, hiç duymamıştı, yine de gururu tanıyor, görmeden, tatmadan tanımak mümkün.

Komiserin korkusu...

Kapının önü ana baba günü. Kameralar, fotoğraf makineleri, oradan oraya koşan, habere ulaşmak isteyen insanlardan oluşan bir ordu. Gelen her arabadan bir şeyler öğrenmeye çalışıyorlar, çünkü kapı kapalı, bir süre açılmayacak. Dev kapı basına kapanmış. Bir aralansa fırlayacaklar içeri, ama koruma ordusu nefes aldirmiyor, kimsenin aradan sızması mümkün değil, kapıdan giremeyenlerin duvardan atlamasını önlemek için bir kısım koruma da duvar kenarına sıralanmış.

Komiser arabasıyla ana kapıya yanaşınca gazeteciler önünü kesiyor, "Nasıl ölmüş?" diyorlar. "Kim öldürmüş?" sözleri sıkışıyor araya. Gazetecilerin yüzünden kapıya ulaşması olanaksız... Korumalar geliyor, kimliğine bakıp gazetecileri itiyorlar. Adamlar güçlü, gözlerinden bir şey kaçmıyor, sayıları çok, ama efendilerinin öldürülmesini önleyemediler. Telsizle, cep telefonlarıyla kapının açılması istenince koca kapı aralanıyor, komiser yasak bölgeyi aşıyor. Büyük kalabalıktan sonra devasa bir bahçe ve sessizlik... Haykırışlar, itişmeler, haber kovalamaca geride, burası başka bir dünya. Arabasını otoparka kadar getiriyor. Otoparktan ötesi uzun bir yol, üstelik yol yokuşa sarıyor. En zor gelen yokuşu tırmanmak, tırmanmaktan öte adamlarının yanına geldiğinde ter içinde, nefes nefese olmak. Yaşlandığının işareti. Yaşlanmak utandırıyor, bir daha genç olamayacağının, işini eskisi gibi yapamayacağının korkusu alev olup yakıyor. Ona baba demelerini seviyor da ihtiyar denmesi kötü. Baba da ihtiyar değil mi?

Otoparka bırakmak ya da kapı önüne kadar gitmek. Burada kuralları o koyduğuna göre arabaya yeniden binip sürüyor kapıya kadar.

Arabadan inerken arka koltuktaki ceketini giyiyor. Geçmişte bu kadar terler miydi? Farkında değil, o yıllarda ne nasıl görüldüğüne ne de insanların onun hakkında düşündüklerine aldırmazdı, çünkü gençti, genç adam terlese de utanmaz, nefes nefese kalsa da ama ihtiyarlık yok mu; suç gibi.

Nefesini kontrole alacak, bunun için hileler geliştirdi. Yaptıkları ağırına gidiyor, emeklilik zamanı yaklaştı, tam sınırda, onu bir Anadolu kentine göndermesinler diye iki yıl içinde emekli olacağını söyledi. Sahi o zaman tayini çıkmaz mı, emniyette böyle anlamlı ve kibar davranışlar ne zaman görülmüş? Emekli olunca ne yapacak, bekleyeni olmayan biri neler yapar, kimlerle görüşür, zamanı nasıl geçirir? En iyisi son gün kalp kriziyle yere yığılmalı, ama ölüm randevulu gelmiyor ki!

Kapıdan çıkarken eline ölen işadamının fotoğraflarını sıkıştırdılar; genç sayılır, kendinden genç, iriyarı bir adam, korumalarla gezermiş, bir defasında gazetede söyleşisinde görmüştü, ama korumalar yatak odasına giremiyor. Adamı yatak odasında bıçaklamışlar.

Kadın meselesi olmalı, yatak odasına kadınlar giriyor ve zengin adamların dostu kadar düşmanı da oluyor.

Gözlerini dosyadan kaldırıp çevreye bakıyor. Her yan ağaçlarla kaplı, çoğunu ilk defa görüyor, belki Yenidünyadan getirilmiş, insanın parası olunca merakları da çoğalıyor. Havayı rutubet kokusu sarmış, orman rutubeti, iki kıyıda ağaçlar kesilip siteler kurulurken burada ağaçlar ayakta, çünkü çevresini orman gibi ağaçların sardığı köşk hem seçkin bir zevki hem de zenginliği gösteriyor. Bahçeyi doğal bırakmışlar, şimdilerde moda olan doğallık. Adamın her şeyi var, onun için şakiyan kuşları, çiçek kokuları, lüks otomobilleri, birbirleriyle yarışan

kadınları. Kendini hiç böyle hissedemedi, hep sıradandı, evliliğinin ilk yıllarında bile. Karısına âşık olmuş ama onun bakışlarında aşkın izini bulamamıştı. Belki böyle bir serveti olsa, karısı onu severdi. Parayla ölçülen sevgi mutlu eder mi? Parası için sevilen adamlar evdekiyle yetinemediklerinde, daha iyiyi, güzeli ve genci aradıklarına göre paranın varlığı aşkı öldürse de arayışı sürdürüyor.

Çiçekler farklı kokuyor, aralara eskiden tanıdığı kokular karışmış. İnsan güzellikleri bırakıp nasıl gider ölümün kucacağına? Mesleği tuhaf, insanları ölümden sonra tanıyor, sırlarını öğreniyor, ama onlarla konuşmıyor.

Komiser Ömer Başkurt, pazar sabahlarına rastlayan, dinlenme, eğlenme arzusu bırakmayan cinayetlerden şikâyetçi değil, çünkü pazarları sevmiyor. Tatillerde can sıkıntısından patlıyor, ne yapacağını bilemediğinden eve kapanıyor, toz alıyor, bazen çorba yapıyor, eski kitapları karıştırıyor, ama ömür bunlarla geçer mi? Yardımcıları Nihal, Erkut, Samet orada, üçü de genç, üçü de tatil planları yapmışlardır, ama yüzlerinde sıkıntının izi yok. Cinayet onları heyecanlandırır, üstelik adam ünlü. Heyecanla konuşuyorlar. Emekli olunca yerine onlardan biri geçmeli, ama sistem farklı, kararı o vermeyecek, tavsiyede bulunsa kimse dinlemez, evet der, unuturlar. Yerine İstanbul'u tanımayan biri gelir. Çocuklar onunla anlaşabilir mi?

Nihal saygı dolu duruşunu takınıyor. Aslında kadınlar bu kadar saygılı durmaz ama kız erkek gibi, ceket giymese de önünü iliklemeye benzer tavırlar içinde. Gitmeden onu evlendirmeli, başkasının eline kalırsa tayini çıkar, evlenemez.

Samet heyecanlı, diğerleri de ama onun kadar belli etmiyorlar. Müdürünün yanına geliyor, soru sorulmasını beklemeyecek kadar tez canlı.

“Efendim, maktulün adı Dağ Gürpınar, gazetelerde fotoğrafları çıkardı, tanırırsınız. Katil boğazını kesmiş. Biraz önce

yakınlarını toplayıp, düşmanlarının listesini yapmalarını istedik, sorguyu size bıraktık.”

Telefonu çalıyor, arayan vali, gelişmeleri soruyor. Adam zengin ve ünlü ya, sonuca hemen ulaşmaları gerek! Valinin araması telaşın büyüklüğünden, bakanlar valiyi arar, vali emniyet müdürünü, emniyet müdürü de Ömer’i, bu defa vali doğrudan aradığına göre Ankara sıkıştırıyor. Böyle bir durumla karşılaşacağımı köşkün kapısında biriken gazete ve televizyon muhabirlerini görünce anlamıştı.

Telefonda iz üstünde olduklarını söyledikten sonra boşluğa düşüyor, her cinayette böyle olur. İşin başında umutsuzdur, ince eleyerek, sık dokuyarak sonuca ulaşır, yine de işin başı...

Merdivenlere yürüyor, eldivenlerini takıyor, kapı önünde yardımcılarını ayaklarına poşet geçiriyorlar. Geniş kapının çevresinde renk renk çiçekler var. Çiçeklerden birkaçı merdivenlere dökülmüş. Giren-çıkan, soran-koşan insanlar. Komiser Ömer’in gözü kırmızı bir lekede, eğilip dokunuyor, çiçek mi diye, ama kan; peki kim bulaştırdı, katil mi, yoksa inceleme ekibi mi?

Nihal’in gözleri komiserde, kandan örnek alıp kanıt torbasına koyuyor. Sonra soran sorana, kimse kana basıp merdivene kadar geldi mi diye... Ekipten biri değilse, katilin bıraktığı iz olmalı. Samet’in gözleri ıslık ıslık, en azından bir adım yaklaştılar, ama komiser sakın, kan damlasından bir şey çıkmayacağını biliyor, maktulün kanıysa her şekilde bulaşmış olabilir, cinayeti gören de bulaştırabilir, katil de. Yine de kanın kime ait olduğunun bulunması gerek. Katilin kurbanın gırtlaklarını keserken eli kanayabilir, eğer kan başkasına aitse bulmak kolay, ya maktulün kanıysa, o zaman elde var sıfır.

Kapıdan girerken gözler üzerinde. Bir bakışta katili bulacağını, üzerlerine basan kâbusu kaldıracığını düşünüyorlar. Donmuş gibi duranların çoğu kadın, her yaşta kadın. Hepsı bakımlı, hepsi şaşkın... Girişten geçip merdivenleri çıkarak yatak